

гарски ще каже: „Такъвъ му билъ касметя“. Заедно съ изчезването на тия две фабрики забрави се бубарството въ града и въ околността. Черниците се изсѣкоха, изгориха и ние скръстихме ржце!

Сарафидито се казвалъ Стефанъ. Кжщата му била до Стамболовата. Подиръ нашето освобождение бившиятъ царъ Фердинандъ слизалъ въ нея и днесъ има паметна плоча надъ вратата по този случай. Сарафиди заминалъ за София и тамъ се поминалъ, безъ да остави наследници, защото билъ бездетенъ.

Кжщата на Сарафиди била на дѣда Андрея терзията. Стефанъ Сарафиди се оженилъ за дъщеря му Винтя и взелъ кжщата зестра. Другата дъщеря на дѣда Андрея се оженила за Димитра Заяковъ. По-сетне кжщата била продадена на Тодоръ Василевъ и днесъ живѣе вжтре синъ му. Сарафиди е съ гръцко окончание, трѣба да се казва Сарафовъ. Той билъ отначало сарафинъ около бившата фурна на Косовски, сетне, като се отворила турската държавна земеделска банка току до кжщата му, Сарафиди станалъ касиеръ въ тази банка до нашето освобождение. Заедно съ това държалъ, нагледвалъ и фабриката си.

Тръгналъ веднажъ, индустриалниятъ животъ въ Търново почналъ да се развива. Ето около това време се отваря и друга фабрика. Ангелъ Поповъ отваря тази фабрика. Отначало тази фабрика била книжна, а сетне бра-

29576/1933